

Wersja zanonimizowana

Tłumaczenie

C-221/24-1

Sprawa C-221/24

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

22 marca 2024 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Svea hovrätt, Mark- och miljööverdomstolen (Szwecja)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

12 marca 2024 r.

Strona wnosząca odwołanie:

Naturvårdsverket

Druga strona postępowania:

UQ

SVEA HOVRÄTT (sąd apelacyjny z siedzibą w Sztokholmie)

PROTOKÓŁ

[...]

[...]

12/03/2024

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

PRZEDMIOT SPRAWY

Odzysk na podstawie rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów; wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej

ZASKARŻONE ORZECZENIE

Wyrok Nacka tingsrätt, mark- och miljödomstolen (sądu pierwszej instancji w Nacka, sądu ds. nieruchomości i środowiska) z dnia 27 stycznia 2023 r. [...]

[...]

[...]

Po przedłożeniu sprawozdania Mark- och miljööverdomstolen (sąd apelacyjny ds. nieruchomości i środowiska) wydał następujące

POSTANOWIENIE [...]

1. Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 TFUE zostanie skierowany do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zgodnie z załączonym wnioskiem o wydanie takiego orzeczenia [...].

2. Postępowanie zostaje zawieszono do czasu wydania orzeczenia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

[...]

[...]

[...]

[...]

wynikało, że przesyłka zawierała m.in. opony, silniki i produkty elektroniczne. Ogólnie rzecz biorąc, Naturvårdsverket uznał jednak, że przedłożone informacje nie były wystarczające do stwierdzenia, że zawartość pojemnika nie stanowiła odpadów.

- 3 W dniu 29 września 2022 r. władze belgijskie przeprowadziły skanowanie kontenera w Belgii. Na podstawie obrazu skanowania stwierdzono, że kontener był załadowany między innymi dwoma pojazdami, dużą ilością opon, dwoma silnikami oraz inną zawartością.
- 4 W pisemnym powiadomieniu z dnia 17 października 2022 r. Naturvårdsverket poinformował UQ, że kontener został uznany za zawierający odpady i w związku z tym będzie musiał zostać zwrócony do Szwecji. Poproszono go o przekazanie informacji, czy zamierza sam odebrać zawartość kontenera z powrotem do Szwecji, czy też Naturvårdsverket powinien odebrać zawartość i zająć się nią na koszt UQ.
- 5 UQ wyraził swoją opinię wobec Naturvårdsverket i stwierdził, że nie zgadza się z oceną Naturvårdsverket, że zawartość kontenera stanowiła odpady. W odniesieniu do odbioru stwierdził, że nie jest pewien, czy może samodzielnie spełnić wymogi dotyczące odbioru pojemnika, dlatego zwrócił się do Naturvårdsverket o zorganizowanie odbioru do Szwecji.
- 6 UQ zażądał następnie sprawdzenia pojemnika w celu oceny, która z jego zawartości powinna zostać uznana za odpad. W dniu 1 grudnia 2022 r. władze belgijskie przeprowadziły kontrolę, podczas której rozładowano tylko niewielką część zawartości. Władze belgijskie stwierdziły, że dwa pojazdy, produkty elektroniczne i opony stanowiły odpady, z których część była niebezpieczna, oraz że miało miejsce nielegalne przemieszczanie odpadów w rozumieniu rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów. UQ nadal twierdził, że produkty nie były odpadami.
- 7 Naturvårdsverket zdecydował następnie, że zawartość kontenera powinna zostać odebrana z powrotem do Szwecji i unieszkodliwiona w sposób akceptowalny dla środowiska za pośrednictwem Naturvårdsverket. UQ wniósł skargę na decyzję do Nacka tingsrätt, Mark- och miljödomstolen (sądu pierwszej instancji w Nacka, sądu ds. nieruchomości i środowiska). Sąd ds. nieruchomości i środowiska uchylił decyzję w zakresie, w jakim dotyczyła ona zawartości przedmiotowego pojemnika, która miała zostać unieszkodliwiona za pośrednictwem Naturvårdsverket. W uzasadnieniu wyroku stwierdzono, że decyzja pociągała za sobą ograniczenie ochrony własności, które nie miało podstawy prawnej. Naturvårdsverket złożył odwołanie od wyroku do Svea hovrätt, Mark- och miljöverdomstolen (sądu apelacyjnego z siedzibą w Sztokholmie, sądu apelacyjnego ds. nieruchomości i środowiska) [...]. Kwestią rozpatrywaną przez sąd apelacyjny ds. nieruchomości i środowiska jest to, czy rozporządzenie w sprawie przemieszczania odpadów przyznaje Naturvårdsverket prawo do odzysku odebranej zawartości kontenera.

Sprawa przed Naturvårdsverket

- 8 W dniu 14 grudnia 2022 r. Naturvårdsverket zdecydował między innymi, że zawartość kontenera CMCU 4925067 powinna zostać zwrócona do Szwecji i unieszkodliwiona w sposób akceptowalny dla środowiska za pośrednictwem Naturvårdsverket zgodnie z art. 24 rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów. W decyzji stwierdzono również, że koszty poniesione przez Naturvårdsverket w związku z odbiorem i unieszkodliwieniem odpadów zostaną odzyskane od UQ zgodnie z art. 25 rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów.
- 9 W uzasadnieniu decyzji stwierdzono, że kontener zawiera odpady i odpady niebezpieczne. Stwierdzono również, że odpady miały zostać przemieszczone do Kamerunu z naruszeniem zakazu wywozu określonego w art. 36 rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów i w rozporządzeniu (WE) nr 1418/2007², jak również, że nie dokonano zgłoszenia ani nie została udzielona pisemna zgoda. Ponieważ UQ był nadawcą kontenera, został uznany za zgłaszającego na mocy rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów. W decyzji stwierdzono również, że miał on możliwość samodzielnego odebrania zawartości kontenera, ale nie zdecydował się na to. Nie przedstawił również żadnych dowodów na okoliczność, że będzie w stanie unieszkodliwić odpady po ich odebraniu w sposób akceptowalny dla środowiska i zdrowia. W związku z tym Naturvårdsverket uznał, że nie można uznać za możliwe, aby UQ odebrał lub unieszkodliwił odpady znajdujące się w kontenerze.
- 10 Zanim zawartość kontenera miała zostać zabrana z powrotem do Szwecji, Naturvårdsverket sporządził zgłoszenie zgodnie z art. 24 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów, podając Naturvårdsverket jako zgłaszającego i osobę odpowiedzialną za przemieszczanie. Jako odbiorcę odpadów wskazano autoryzowaną instalację do odbioru odpadów w Szwecji. Stwierdzono również, że odpady zostaną przekazane do odzysku. Zgłoszenie zostało zatwierdzone przez właściwy organ w Belgii.
- 11 Zawartość kontenera została następnie przewieziona z powrotem do Szwecji do instalacji odbiorczej wskazanej w zgłoszeniu i była tam przechowywana w imieniu Naturvårdsverket. Odebrane towary zostały również sprawdzone przez organ nadzorczy [Länsstyrelsen i Norrbottens län (rada okręgu Norrbotten)], który uznał, że były to odpady zmieszane, z których część stanowiła odpady niebezpieczne. Organ nadzorczy zgodził się z oceną władz belgijskich i Naturvårdsverket, że sprawa dotyczyła niedozwolonego przemieszczania

² Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1418/2007 z dnia 29 listopada 2007 r. dotyczące wywozu w celu poddania odzyskowi niektórych odpadów wymienionych w załączniku III lub IIIA rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady do pewnych państw, których nie obowiązuje decyzja OECD w sprawie kontroli transgranicznego przemieszczania odpadów.

odpadów i że odpady powinny zostać unieszkodliwione w sposób akceptowalny dla środowiska.

Postępowanie przed sądem ds. nieruchomości i środowiska, sądem pierwszej instancji w Nacka

- 12 UQ wniósł skargę na decyzję Naturvårdsverket do sądu pierwszej instancji w Nacka, sądu ds. nieruchomości i środowiska. Sąd stwierdził, że jedynym sposobem na zrozumienie decyzji Naturvårdsverket było to, że oznaczała ona, że własność UQ miała zostać mu odebrana i poddana odzyskowi. Sąd uznał, że decyzja, w zakresie, w jakim dotyczyła poddania mienia odzyskowi, wiązała się z ograniczeniem podstawowego prawa do ochrony własności na mocy między innymi konwencji o ochronie praw człowieka, a zatem wymagana była wyraźna podstawa prawna dla tej procedury. Sąd uznał ponadto, że brzmienie przepisów rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów nie stanowi podstawy do podjęcia przez Naturvårdsverket, wbrew woli UQ, decyzji o poddaniu jego mienia odzyskowi w zakresie, w jakim zostało ono uznane za odpady po jego odbiorze do Szwecji. Zdaniem sądu decyzja w sprawie odzysku odpadów w związku z odbiorem przez Naturvårdsverket towarów do Szwecji wymaga wyraźnej podstawy prawnej, która nie była obecna w rozporządzeniu w sprawie przemieszczania odpadów ani w przepisach prawa krajowego. Sąd uchylił zatem decyzję Naturvårdsverket w zakresie, w jakim dotyczyła ona unieszkodliwienia zawartości kontenera za pośrednictwem tej agencji.

Postępowanie przed sądem apelacyjnym w Sztokholmie, sądem apelacyjnym ds. nieruchomości i środowiska

- 13 Naturvårdsverket złożył obecnie odwołanie od wyroku sądu ds. nieruchomości i środowiska do sądu apelacyjnego w Sztokholmie, sądu apelacyjnego ds. nieruchomości i środowiska, twierdząc, że decyzja Naturvårdsverket powinna zostać utrzymana w mocy. Naturvårdsverket zwrócił się również do sądu apelacyjnego ds. nieruchomości i środowiska o zwrócenie się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwanego dalej „Trybunałem Sprawiedliwości”) z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w sprawie wykładni niektórych przepisów rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów. UQ zakwestionował twierdzenia Naturvårdsverket w całości.
- 14 Poniżej podsumowano twierdzenia Naturvårdsverket. Trudno dostrzec, w jaki sposób system transgranicznego przemieszczania odpadów, a także odzysku nielegalnie przemieszczanych transgranicznie odpadów, ma funkcjonować, jeżeli właściwy organ odbierający odpady nie jest uprawniony do zapewnienia, aby odebrane odpady zostały poddane odzyskowi lub unieszkodliwieniu. Zdaniem Naturvårdsverket istnieje ku temu podstawa prawna w rozporządzeniu w sprawie przemieszczania odpadów. Odbiór nielegalnej przesyłki odpadów również stanowi transgraniczne przemieszczanie odpadów. W przypadku odbioru zgodnie z art. 24 ust. 2 lit. a), b) lub c) rozporządzenia w sprawie przemieszczania

odpadów konieczne jest, zgodnie z akapitem trzecim tego ustępu, sporządzenie nowego zgłoszenia przemieszczenia z powrotem do państwa wysyłki z państwa, w którym przesyłka została zatrzymana. Zgodnie z art. 4 pkt 6 rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów zgłoszenie obejmuje przemieszczanie odpadów od pierwszego miejsca wysyłki, w tym ich przejściowy lub ostateczny odzysk albo unieszkodliwianie. Zgłoszenie musi obejmować między innymi nadawcę, odbiorcę, zakład przetwarzania i procedurę przetwarzania. Zdaniem Naturvårdsverket zakłada się zatem, że to, co jest odbierane, jest odpadem i że odpady są odbierane w celu odzysku lub unieszkodliwiania. Naturvårdsverket, jako właściwy organ, jest zobowiązany do przestrzegania procedury określonej w rozporządzeniu Unii. Nie przedstawiono żadnych dowodów na to, że UQ jest w stanie unieszkodliwić odpady znajdujące się w przesyłce w sposób akceptowalny dla środowiska i zgodnie z obowiązującymi przepisami krajowymi o gospodarowaniu odpadami. UQ oświadczył, że otrzymał wynagrodzenie za część zawartości kontenera i dlatego chciał dokończyć wysyłkę do Kamerunu. Istnieją przesłanki wskazujące na to, że zamierza on dokonać powrotnego wywozu zawartości kontenera. W tym kontekście nie można uznać, że Naturvårdsverket, jako właściwy organ, organ nadzorczy i posiadacz odpadów, może zwrócić UQ odpady znajdujące się w transporcie. Jeżeli art. 24 ust. 2 lit. a) - c) rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów należy interpretować i stosować w sposób określony przez sąd ds. nieruchomości i środowiska, to wówczas art. 24 ust. 2 lit. d) rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów mógłby stanowić podstawę prawną dla organu wysyłki do poddania odpadów odzyskowi w kraju wysyłki, w przypadku gdy nie można uznać, że eksporter jest w stanie odpowiednio postępować z odpadami po ich odebraniu. W takich sytuacjach właściwy organ wysyłki, w tym przypadku Naturvårdsverket, musi być odpowiedzialny za zapewnienie, że odpady zostaną zagospodarowane i poddane odzyskowi, jako właściwy organ, organ nadzorczy, posiadacz odpadów i zgłaszający przemieszczenie odpadów.

- 15 UQ przedstawił w skrócie następującą argumentację. Jak stwierdził Naturvårdsverket, zachodzi konieczność – zgodnie z art. 24 ust. 2 akapit trzeci i piąty rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów – sporządzenia nowego zgłoszenia zgodnie z wymogiem określonym w art. 4. Jednakże z art. 4 ust. 6 wynika, że przemieszczanie może odnosić się do tymczasowego odzysku lub unieszkodliwiania, w związku z czym nie jest konieczne ostateczne przetworzenie odpadów. Prawdą jest, że zwrócił się do Naturvårdsverket o zorganizowanie przemieszczenia powrotnego, ale nigdy nie zwrócił się do organu o odzysk lub unieszkodliwienie. Jeżeli Naturvårdsverket stwierdził w zgłoszeniu przemieszczenia powrotnego, że organ sam to przeprowadzi, wykracza to poza to, na co wyraził zgodę, a organ nie ma prawa, pomimo jego sprzeciwu, do przejęcia własności mienia. Nie ma podstawy prawnej do przeniesienia własności mienia z osoby fizycznej na Naturvårdsverket. Powodem, dla którego nie był on w stanie samodzielnie zorganizować przemieszczenia powrotnego, było to, że Naturvårdsverket, najwyraźniej bez żadnej podstawy prawnej, wymagał, aby sam zwrot odbył się w inny sposób niż przemieszczenie do Belgii. Jest on w stanie samodzielnie unieszkodliwić odpady i przekazać je do

ostatecznego przetworzenia, dokładnie w taki sam sposób, jak robi to Naturvårdsverket. Nawet jeśli mienie jest obecnie sklasyfikowane jako odpady, po naprawie może zostać sklasyfikowane jako mienie, które nie stanowi odpadów. Sprawa dotyczy dwóch pojazdów, które znajdowały się w kontenerze. Oba pojazdy mają wartość na wolnym rynku i oba pomyślnie przeszły badanie przydatności do ruchu drogowego; istnieją również umowy kupna dotyczące tych pojazdów i dokonano płatności. Powietrze z opon zostało celowo spuszczone, aby nie toczyły się w kontenerze. Nadal istnieją możliwości i zachęty finansowe do naprawy stwierdzonych drobnych usterek. Jeśli byłby w stanie ponownie wykazać, że pojazdy przeszły badania przydatności do ruchu drogowego, że istnieje umowa kupna, że cena zakupu została zapłacona i że nie ma innych poważnych uszkodzeń, pojazdy nie zostałyby uznane za odpady, gdyby zostały wysłane same. Uwagi dotyczące pojazdów są ograniczone, a fakt, że jeden z nich ma uszkodzenia korozyjne, nie oznacza, że jest odpadem. W przypadku gdyby pojazdy po naprawie nie spełniały wymogów, aby nie zostały sklasyfikowane jako odpady, zostaną one poddane odzyskowi, a następnie może on samodzielnie zlecić ich złomowanie.

Przepisy prawa Unii Europejskiej

Rozporządzenie w sprawie przemieszczania odpadów

- 16 Rozporządzenie w sprawie przemieszczania odpadów ma zastosowanie m.in. do przemieszczania odpadów wywożonych ze Wspólnoty do państw trzecich lub przewożonych w ramach tranzytu przez terytorium Wspólnoty, na trasie z oraz do państw trzecich (zob. art. 1 ust. 2).
- 17 W przypadku przemieszczeń pochodzących z państwa członkowskiego zgłaszający oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną podlegającą jurysdykcji tego państwa członkowskiego, która zamierza dokonać przemieszczenia odpadów lub zlecić takie przemieszczanie i na której ciąży obowiązek zgłoszenia, zgodnie z przyjętym wykazem (zob. art. 2 pkt 15).
- 18 Właściwym organem w przypadku państw członkowskich jest organ wyznaczony przez zainteresowane państwo członkowskie zgodnie z art. 53 (zob. art. 2 pkt 18).
- 19 Przemieszczanie oznacza m.in. transport odpadów przeznaczonych do odzysku lub unieszkodliwienia, który jest planowany lub odbywa się z jednego państwa do drugiego lub z państwa do krajów i terytoriów zamorskich lub innych obszarów podlegających ochronie tego państwa (zob. art. 2 pkt 34).
- 20 Nielegalne przemieszczanie oznacza m.in. przemieszczanie odpadów dokonane bez zgłoszenia go wszystkim zainteresowanym właściwym organom, zgodnie z rozporządzeniem w sprawie przemieszczania odpadów, bez zgody zainteresowanych właściwych organów, zgodnie z tym rozporządzeniem, w sposób, który nie jest zgodny z określonym w dokumencie zgłoszeniowym lub w dokumentach przesyłania, lub w sposób, który prowadzi do odzysku lub

unieszkodliwiania niezgodnego z przepisami wspólnotowymi lub międzynarodowymi (zob. art. 2 pkt 35).

- 21 Procedurze uprzedniego pisemnego zgłoszenia i zgody określonej w przepisach tytułu II rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów podlegają przemieszczenia odpadów, jeżeli mają być poddane procesom unieszkodliwiania lub odzysku (zob. art. 3 ust. 1).
- 22 Przy dokonywaniu zgłoszenia zgłaszający zobowiązany jest wypełnić dokument zgłoszeniowy (załącznik IA rozporządzenia) oraz, w stosownych przypadkach, dokument przesyłania (załącznik IB rozporządzenia) (zob. art. 4 pkt 1). Zgłoszenie obejmuje przemieszczanie odpadów od pierwszego miejsca wysyłki, w tym ich przejściowy lub ostateczny odzysk albo unieszkodliwianie (zob. art. 4 pkt 6).
- 23 Rozporządzenie w sprawie przemieszczania odpadów ustanawia obowiązek odbioru w pewnych określonych sytuacjach (zob. rozdział 4). W odniesieniu do odbioru w przypadku, gdy przemieszczanie jest nielegalne, art. 24 ust. 2 akapit pierwszy stanowi, że jeżeli odpowiedzialność za nielegalne przemieszczanie ponosi zgłaszający, właściwy organ wysyłki zapewnia, że przedmiotowe odpady zostaną:
  - a) odebrane przez podmiot, który faktycznie dokonał zgłoszenia; lub, jeżeli nie dokonano zgłoszenia;
  - b) odebrane przez podmiot zobowiązany do dokonania zgłoszenia; lub, jeżeli jest to niewykonalne;
  - c) odebrane przez właściwy organ wysyłki albo przez osobę fizyczną lub prawną działającą w jego imieniu; lub, jeżeli to niewykonalne;
  - d) poddane odzyskowi lub unieszkodliwieniu w inny sposób w państwie przeznaczenia lub wysyłki przez właściwy organ wysyłki albo przez osobę fizyczną lub prawną działającą w jego imieniu; lub, jeżeli jest to niewykonalne;
  - e) poddane odzyskowi lub unieszkodliwieniu w inny sposób w innym państwie przez właściwy organ wysyłki albo przez osobę fizyczną lub prawną działającą w jego imieniu, jeżeli wszystkie zainteresowane właściwe organy wyrażą na to zgodę.

W przypadku odbioru określonego w lit. a), b) i c) należy sporządzić nowe zgłoszenie, chyba że właściwe organy zgodnie uznają za wystarczający uzasadniony wniosek początkowego właściwego organu wysyłki (zob. art. 24 ust. 2 akapit trzeci). Nowe zgłoszenie sporządza podmiot lub organ określony w lit. a), b), c) według określonego tam porządku (zob. art. 24 ust. 2 akapit czwarty).

- 24 W odniesieniu do braku porozumienia w kwestiach klasyfikacji, jeżeli właściwe organy wysyłki i miejsca przeznaczenia nie mogą dojść do porozumienia w zakresie zaklasyfikowania przedmiotu przemieszczenia jako odpadów lub nie, traktuje się go tak, jakby stanowił odpady. Przepis ten nie narusza uprawnień państwa przeznaczenia do traktowania przedmiotu przemieszczenia po jego dotarciu na miejsce zgodnie z przepisami krajowymi, pod warunkiem ich zgodności z prawem wspólnotowym i międzynarodowym (zob. art. 28).
- 25 Państwa członkowskie ustanawiają przepisy przewidujące sankcje za naruszanie przepisów rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów oraz podejmują wszelkie niezbędne środki, by zapewnić ich stosowanie (zob. art. 50 ust. 1).

Europejska Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności

- 26 Artykuł 1 Protokołu dodatkowego do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „konwencją o ochronie praw człowieka”) stanowi, że każda osoba fizyczna i prawna ma prawo do poszanowania swego mienia. Nikt nie może być pozbawiony swojej własności, chyba że w interesie publicznym i na warunkach przewidzianych przez ustawę oraz zgodnie z podstawowymi zasadami prawa międzynarodowego. Powyższe postanowienia nie będą jednak w żaden sposób naruszać prawa państwa do wydawania takich ustaw, jakie uzna za konieczne dla uregulowania sposobu korzystania z własności zgodnie z interesem powszechnym lub w celu zapewnienia uiszczania podatków bądź innych należności lub kar pieniężnych.

Karta praw podstawowych Unii Europejskiej

- 27 Zgodnie z art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej [...] każdy ma prawo do władania, używania, rozporządzania i przekazania w drodze spadku mienia nabytego zgodnie z prawem. Nikt nie może być pozbawiony swojej własności, chyba że w interesie publicznym, w przypadkach i na warunkach przewidzianych w ustawie, za słusznym odszkodowaniem za jej utratę wypłaconym we właściwym terminie. Korzystanie z mienia może podlegać regulacji ustawowej w zakresie, w jakim jest to konieczne ze względu na interes ogólny.

Przepisy prawa szwedzkiego

- 28 Naturvårdsverket jest właściwym organem w rozumieniu art. 53 i korespondentem w rozumieniu art. 54 rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów {zob. rozdział 8, § 2 Avfallsförordningen [2020:614] (rozporządzenie w sprawie odpadów) [2020:614]; zwane dalej „Avfallsförordningen”}. Naturvårdsverket jest odpowiedzialny za nadzór na podstawie Miljöbalken (kodeksu ochrony środowiska; zwanego dalej „Miljöbalken”) w odniesieniu do rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów w sprawach, w których jest właściwym organem {zob. rozdział 2 pkt 24 Miljötillynsförordningen (rozporządzenia w sprawie nadzoru nad środowiskiem) [2011:13]; zwanego dalej „Miljötillynsförordningen”}.

- 29 Jeżeli Naturvårdsverket, jako właściwy organ, poweźmie wiadomość o sprawie dotyczącej przemieszczania odpadów objętych rozporządzeniem w sprawie przemieszczania odpadów lub zajmie się taką sprawą, musi poinformować o tym zainteresowaną radę okręgu i zainteresowaną komisję gminną, która wykonuje zadania w dziedzinie ochrony zdrowia i środowiska (zob. rozdział 8, § 3 Avfallsförordningen). W odniesieniu do przemieszczania odpadów podlegających przepisom rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów niektóre określone rady okręgowe są również odpowiedzialne za nadzór w niektórych okręgach. Pełniąc rolę nadzorczą, rada okręgu zobowiązana jest współpracować z innymi zainteresowanymi radami okręgów oraz ze strażą przybrzeżną, policją i służbą celną (zob. rozdział 2, § 28a Miljötillsynsförordningen). Ponadto każda gmina sprawuje, za pośrednictwem swoich komisji, nadzór w obrębie gminy m.in. nad gospodarką odpadami na mocy rozdziału 15 Miljöbalken (zob. rozdział 26, § 3 Miljöbalken).
- 30 Organ nadzorczy ma możliwość decydowania w indywidualnych przypadkach o nakazach niezbędnych do wykonania rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów (zob. rozdział 26, § 9 Miljöbalken, a także rozdział 1, § 4 i rozdział 19, § 10 Miljötillsynsförordningen). Zgodnie z pracami przygotowawczymi taki nakaz może na przykład dotyczyć zakazu wywozu lub nakazu przedłożenia odpowiednich informacji, takich jak przedstawienie dowodów wymaganych na mocy rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów lub potrzebnych do oceny legalności przemieszczenia [...].
- 31 Organ nadzorczy może podjąć decyzję o zatrzymaniu lub unieszkodliwieniu odpadów, jeżeli jest to konieczne do zapewnienia przestrzegania zakazu określonego w rozporządzeniu w sprawie przemieszczania odpadów lub zgodności z nakazem wydanym na jego podstawie (zob. rozdział 26, § 13b Miljöbalken).
- 32 Nielegalne przemieszczanie odpadów podlega karze grzywny lub karze pozbawienia wolności do dwóch lat dla każdego, kto umyślnie lub przez zaniedbanie wysłał odpady z naruszeniem artykułów rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów, które są istotne w niniejszej sprawie (zob. rozdział 29, § 4a Miljöbalken). W przypadku niektórych naruszeń rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów może być wymagana opłata karna {zob. rozdział 11, § 1–7 Förordning [2012:259] om miljösanktionsavgifter (rozporządzenie [2012:259] w sprawie opłat karnych za korzystanie ze środowiska)}.
- 33 Odpady mogą zostać zajęte przez policję lub prokuraturę w okolicznościach określonych w rozdziale 27 Rättegångsbalken (kodeksu postępowania sądowego; zwanym dalej „Rättegångsbalken”). Odpady, które zostały zajęte, mogą zostać uznane za podlegające przypadkowi w następstwie postępowania sądowego, chyba że jest to oczywiście nieuzasadnione, a mienie było przedmiotem przestępstwa, na przykład zgodnie z rozdziałem 29, § 4a Miljöbalken (zob. rozdział 29, § 12 Miljöbalken). Organ, który składowe odpady, co do których można zasadnie przyjąć, że uległy przypadkowi na mocy rozdziału 29, § 12

Miljöbalken i zostały zajęte na mocy rozdziału 27 Rättegångsbalken, może (1) niezwłocznie zlecić sprzedaż odpadów, jeżeli istnieje ryzyko, że odpady zostaną zniszczone podczas składowania, składowanie pociąga za sobą nadmierne koszty lub istnieją inne szczególne powody, oraz (2) zniszczyć odpady, jeśli nie można ich sprzedać lub jeśli można założyć, że zostaną one wykorzystane do celów przestępczych lub w inny sposób nie nadają się do sprzedaży (zob. rozdział 29, § 12a Miljöbalken).

Konieczność uzyskania orzeczenia w trybie prejudycjalnym

- 34 W niniejszej sprawie pojawia się pytanie, czy właściwy organ wysyłki, po dokonaniu odbioru nielegalnego przemieszczenia odpadów na podstawie art. 24 ust. 2 lit. c) rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów oraz zgłoszenia, które zgodnie z akapitami trzecim i czwartym tego artykułu powinno poprzedzać taki odbiór, jest następnie uznawany za posiadacza odpadów i zgodnie z tym rozporządzeniem może/musi również poddać odzyskowi lub unieszkodliwić odpady pomimo sprzeciwu pierwotnego nadawcy.
- 35 Jeżeli organ wysyłki ma w takiej sytuacji prawo do odzysku lub unieszkodliwienia odpadów, powstaje również pytanie, czy takie prawo jest zgodne z ochroną własności, ponieważ art. 24 ust. 2 lit. c) nie stanowi wyraźnie, że właściciel odpadów może zostać pozbawiony prawa do swojej własności w następstwie odbioru.
- 36 Podsumowując, sąd apelacyjny ds. nieruchomości i środowiska uważa, że nie jest jasne lub nie zostało wyjaśnione, w jaki sposób art. 24 ust. 2 ma być stosowany w przypadku takim jak niniejszy. Aby wydać wyrok w przedmiotowej sprawie, sąd apelacyjny ds. nieruchomości i środowiska potrzebuje odpowiedzi na pytania interpretacyjne przedstawione poniżej.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

- 37 Sąd apelacyjny ds. nieruchomości i środowiska zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z następującymi pytaniami prejudycjalnymi.
1. Czy odbiór na podstawie art. 24 ust. 2 lit. c) rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów obejmuje wymóg czy możliwość poddania odzyskowi lub unieszkodliwienia odpadów przez organ wysyłki po ich odebraniu, w przypadku gdy dla przemieszczenia powrotnego sporządzono dokument zgłoszenia i dokument przesyłania określający sposób postępowania z odpadami w kraju przeznaczenia?
  2. W jakich okolicznościach art. 24 ust. 2 lit. d) może być zastosowany przez organ wysyłki w celu poddania odzyskowi lub unieszkodliwienia w państwie wysyłki odpadów pochodzących z nielegalnego przemieszczania odpadów? W jaki sposób lit. d) odnosi się do lit. c), na przykład czy odbiór i odzysk/unieszkodliwienie mogą być dokonane zgodnie z lit. c) i d) łącznie,

czy też zastosowanie jednej litery wymaga, aby procedura na mocy bezpośrednio poprzedzającej litery nie była możliwa?

3. Jeżeli art. 24 ust. 2 rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów można interpretować w ten sposób, że po odbiorze organ wysyłki posiada ostateczne uprawnienia do rozporządzania odpadami, nawet jeżeli pierwotny nadawca chce je otrzymać z powrotem, to czy taka wykładnia jest zgodna z ochroną własności na podstawie art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 1 Protokołu dodatkowego do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności?

DOKUMENT ROBOCZY